

og Danmark. Om den første er der allerede længe, før jeg blev Udenrigsminister, bleven ført Forhandlinger. Ministeriet var i lang Tid i Tvivl om, hvor vidt man overhovedet skulde gaa ind paa at slutte en Traktat paa de Vilkaar, Frankrig bød, og som ikke gav megen Garanti for, at Voldgift overhovedet vilde komme til Anvendelse i Praksis. Jeg mente dog, det var rigtigt at gøre det, særlig af Hensyn til, at mange andre Stater vare gaaede ind paa at slutte denne Voldgiftstraktat. Jeg mente, det var bedre for Danmark at tage den, som den er, end at komme til at indtage en Særstilling. Traktaten mellem Frankrig og Danmark blev derfor afsluttet den 15. April 1905.

Noget lignende, som jeg her har omtalt om Traktaten mellem Frankrig og Danmark, gælder om Traktaten mellem Danmark og England, den blev afsluttet paa samme Vilkaar som Traktaten med Frankrig, idet disse Stater overhovedet ikke ville indlade sig paa at slutte Voldgiftstraktater undtagen paa disse Betingelser. Den blev afsluttet i London den 25. Oktober 1905.

Den fjerde Traktat, afsluttet mellem Danmark og Spanien, er noget videregaaende, idet den begynder med at sige, at alle Tvistigheder falde ind under Voldgift, dog under Betingelse af, at de ikke berøre de to Landes Livsinteresser eller Uafhængighed. Ordet „Ære“ er ligeledes udeladt her. Konventionen udtaler udtrykkeligt, at hver af Parterne selv bedømmer, hvorvidt den opstaaede Tvistighed henhører efter sin Natur under dem, der ifølge den anførte Betingelse ere undtagne fra obligatorisk Voldgift. Ved Siden deraf bestemmer dog Konventionen, at Voldgift i alle Tilfælde skal være obligatorisk, naar Tvistigheden drejer sig om allerede afsluttede Traktater eller Pengekrav. Ligeledes er § 5 indført her.

En langt videre Udstrækning har den med Italien i Rom den 16. December 1905 afsluttede Traktat. Den gaar ud paa at lægge Princippet i den dansk-nederlandske Voldgiftskonvention til Grund, idet alle Tvistigheder ere indlagte under Voldgift. Det er glædeligt, at vi have faaet en Efterfølger til denne gode Traktat mellem Holland og Danmark, og saa meget mere glædeligt, som det denne Gang er en Stormagt, der er gaaet ind paa at henhøre alle Tvistigheder til Voldgift. Man er endog her gaaet et Skridt videre end i den hollandske Traktat. Uagtet Haagerkonventionen ikke forudsætter obligatorisk

Voldgift, har man optaget den fra dennes Art. 31 hentede Bestemmelse, idet man har forudsat, at Parterne ville finde det formaalstjenligt i hvert enkelt Tilfælde at undertegne en særlig Voldgiftsantagelse, der klart bestemmer Stridens Genstand, Omfanget af Voldgiftsdommernes Myndighed m. m. Man har indset, at det kunde sommetider være vanskeligt at faa den obligatoriske Voldgift gennemført, og at man derfor maatte have Sikkerhed for, at den ene Part ikke unddrager sig fra Voldgift ved at erklære sig ude af Stand til at enes med Modparten om Voldgiftsantagelsen. Derfor fastsættes i samme Artikel, efter italiensk Initiativ, at hvis der ingen særlig Voldgiftsantagelse foreligger, afgive Voldgiftsmændene deres Kendelse paa Grundlag af de af de to Parter formulerede Paastande. Man vil heraf se, at det saa at sige er umuligt at slippe udenom Voldgift. For det første er det naturligvis en meget vigtig Ting, at man ikke ved at føre Tvistigheden ind under Begreberne „Livsinteresser“ og „Uafhængighed“ kan slippe udenom Voldgiften, men dernæst er der denne sidste Bestemmelse, at selv om der ikke foreligger nogen særlig Voldgiftsantagelse, kunne Voldgiftsmændene paa Parternes Opgivelse dømme.

Det er den videste Voldgiftstraktat, der endnu er indgaaet, ialt Fald mellem to europæiske Stater, og det er første Gang, en Stormagt indlader sig paa at slutte en saadan Traktat. Jeg vil haabe, at den lige saa vel som Traktaten mellem Danmark og Holland skal virke som et godt Eksempel og til, at Voldgiftstanken, naar Voldgiftstraktaterne ved en større europæisk Sammenkomst, maaske i Haag, atter komme til Behandling, kan faa videre Rækkevidde, end den hidtil har haft, til Gavn for Freden.

Sveistrup: Den Kreds af Voldgiftstraktater, som her er forelagt det høje Ting, er ifølge sit Indhold og Beskaffenhed et Udtryk for den Vækst og Fremgang, Voldgiftstanken har taget i Europa siden den første Konference i Haag. De ere alle affattede i Tilslutning til denne Konferencens Værk, idet de alle gaa ud paa at henvise visse Arter af Stridigheder til Afgørelse af den staaende Voldgiftsdomstol i Haag, der blev oprettet i Aaret 1899. De betegne alle et betydningsfuldt Fremskridt i Europas Retsudvikling. Man kendte tidligere Traktater angaaende Voldgift om enkelte Stridigheder, og man kendte Bestemmelser i Traktater om, at de Stridig-